

வினேகோதயம்.

மதுரை மாணவர் சேந்தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று
வெளிவரும்
மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

“அறிவுடையார், எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரோனும் இலர்”—திருக்குறள்.

தொகுதி க. } நளவாஸ் ஆனிமீ } பகுதி டி.
1916வாஸ் ஜூன்மீ }

புதல்வார் கடமை,

—❁—
(92—ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஒரு நற்றாய், தனது சரீர சிரமத்தையும், மனவருத்தத்தையும், பிற அசௌகரியங்களையும், கொஞ்சமும் கருதாது, மக்களை வளர்க்கும் போது எய்தும் சஷ்ட நிஷ்டைகளையும், அம்மக்களிடத்துக் கொண்டுள்ள மெய்ப்பன்பையும் இதுவரை ஒருவரைய விளக்கிக் கூறியேனாம்.

இனி, ஒரு நற்றந்தை, “தானெனும் நினைப்பும், தனக்கெனும் இச்சையும்” ஒழித்துத் தனது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தன் மக்களின் நற்சுகளாழ்வு கருதியே அரப்பணம் செய்யும் அரிய பேரன்பைச் சிறிது சிந்திப்பாம்.

“தந்தையொடு கல்வி போம்” “சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே” என்ற இவ்விரு அழகிய சிறு வரக்கியங்களே, தந்தைசெய் கடனையும், அவன் புதல்வனுக்குச் செய்யும் புரமவுபகாரத்தையும் விளக்கப் போதியவை.

குழந்தையின் ஊன உடல் வளர்த்தற்குத் தாய் அறக்கருணை காட்டி, எவ்வளவு பாடுபடுகிறாளோ, அவ்வளவிலும் அநிகமமாகவே, அதன் ஞானஉடலை வளர்த்தற்கு, மறக்கருணையும் காட்டித் தந்தை பாடுபடுகின்.

உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் உரிய காலங்களில் எல்லாம் உதவி வருவதுடன் தந்தைமனம் ஒருபோதும் திருப்தி உறுவதில்லை. குடேர சம்பத்தோடு கூடியவரை இருக்கும் பாக்கியமே பெற்ற போதிலும், மெய் அறிவுள்ள ஒரு தந்தை,

“கலைபயிற் றுது, மக் கட்டு மாசிதி
நிலையென அளித்திடல், நெறியில் பித்தர்க்குக்
கொலைசெய்வாள் ஈவதும், குழவி தன்னைமா
*மலைமுடி யதனில்வைப் பதுவும் *மாமுமே”

“நிதிசெல வாம்; செடும்; நீசர் டீவளவுவர்
மதியினை மயக்கும்; Xவெம் மறம் விளைத்திடும்
நீகோநிர குய்த்திடும்; குணமும் கல்லியும்
0விதிதரும்; Vபதிதரும் Oவீமே நல்குமே”

ஆதலின் ‘மக்களைக் கல்லா(து) வளர விடல் தீது’ என்று உணர்வான். பின்னும் அவன், “‘இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்’: ஏனெனில், அப் பருவத்திற் பயின்றவைகளே சிலையில் எழுத்துப்போல் மனத்துள் நிலையாய் அழுந்திக் கிடக்கும்” எனத் தேர்ந்து, குழந்தை பால்குடி மறந்த சிலலாண்டுகட் கெல்லாம் அதனைப் பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றான்.

‘மடங்கொன்று அறிவகற்று’வ தாயினும், ‘தொடங்குந்கால் துன்பமாய்’ இருக்கும் கல்வியைப் பயில்கையில் குழந்தைக்கு இயற்கையில் உள்ள வெறுப்பாலும், உபாத்தியாயரிடக் துள்ள அச்சத்தாலும், அதுபடும் அவஸ்தையைக் கண்ணுறும் போது,

நீதுண்டா நிற்ப வேண்டா வெறுப்பொடு
புததரப் பையுடன் நந்தைபோல் ஊர்ந்து
மினுங்கிய வதனம் சினுங்கிச் சினுங்கிக்
காலைப் பொழுதிற் கல்விக் கழகம்
மெள்ளச் செல்லும் பள்ளிப் பிள்ளை”

*மலைமுடி-மலைபுச்சி; *மாமுமே-நிகர்க்கும்; டீவளவுவர்-திருவளர்; Xவெம் மறம் - கொடும் பாவம்; நீகோநிரகு உய்த்திடும் - உக்கிரமான சாகத்தியிற் செலுத்திவிடும்; 0விதி - உண்மை அறிவு; Vபதிதரும் - எப்பொருட்கும் இறைவனாகிய கடவுள் அளிக்கின்ற; Oவீமே-முத்தியுலகு.

§§Then the whining school-boy, with his satchel
And the shifing morning face, creeping like snail
Unwillingly to school—Seven Ages of Man.

எனப் பொருள்பட ஓர் மேற்றிசைப் புலவர் கூறியது அஃதறிந்
தோர்க்கு ஞாபகத்தில் வராமற் போகாது.

தந்தை மகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதோடு தன் கடமையை
கிறைவேற்றி விட்டதாகத் கருதுவதில்லை மகன் கலைபயிலுந்
காலையிலும், விடுமுறைப் பொழுதைக் கழிக்கும் வேளைகளிலும், பல
வகைப்பட்ட குணத்தாரோடும் பழகும்போ தெல்லாம், அவன்

*“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும் மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு”

என்பதை உணர்ந்து, அவனை நன்கு கவனித்துத் துஷ்டர் சகவாசம்
செய்வொட்டாது தடுத்து,

“நன்றி யுடைமை, பொறையுடைமை, இன்சொலோடு
இன்னுத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை, கல்லியோடு
ஒப்புரவு ஆற்ற அறிதல், அறிவுடைமை
நல்லினத் தாரோடு நட்பு”

என்னும் ஆசார் வித்துக்கள் எட்டும், அவனது மனப் புலத்தில்
வேருன்றித் தழைக்க இயன்றவாறு பிரயாசைப் படுகிறான். சுருங்கச்
சொல்லின்,

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்”

என்பதற்கிணங்க, அவன் தன்மகளைக் கல்லி அறிவு ஏழுக்கங்க
ளிற் சிறந்த மகான்கள் நிரம்பிய சபையில், அம்மகான்களால் “எம்
மினும் சிறந்தோன் இவனை” என நன்குமதிக்கத் தக்கோனாய்ச்
செய்கிறான்.

இதுகாறும் கூறிய வற்றால்,

“சால்ப் பகை எனக்குத் தந்தையே நற்பலனால்
ஏல்ப் பயிற்று திருந்ததினால்” என்றும்,

*“சிறம் சுவை முதலியன அற்றுத் தனக்கமைந்த தன்மையுடன் ஆகா
யத்திலிருந்த மழை நீராணது, பூயியில் சேர்த்தவுடன், அதுவிழும் கிஷத்
தினது சிறம், சுவை முதலிய குணங்களை யடைகின்றது. அதுபோல,
ஒருவன் தனியாய் இருக்கையில் இருந்த அறிவானது, அவன் சகவாசம்
செய்யும் ஆட்களின் நடை உடை பாவனை, குணம் முதலியவற்றால் வேறு
படும்” என்பது இக்குறளின் கருத்து.

அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொன்னும் ஆடையும் ஆதரவாகக் கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கு மெனனைக் குறித்ததல்லால் துள்ளிக் குதிக்கின்ற காலத்திலேயென் தடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்கு வைத்தில சே தந்தை ஆகிய பா தகனே!

என்றும், மைந்தன் தன்னை எக்காலும் குறைகூறுது,

“நாண்டெந்தை என்னை இளமையே கல்விபெற ஆண்டைநீற் பள்ளிக் கணுப்பினான்”

என்று நினைந்து அகமகிழ்வுறும் வண்ணம், நல்லாசிரியர்பால் கல்வி பயிற்றுவித்தது நன்கு விளங்கும்.

இங்ஙனம், மக்களைத் தந்தை நல்லழிப்படுத்துகையில் அவன் உள்ளபடியே தனக்குச் சிறிதும் மனமிலாமலே, தானே கொடிய தண்டனை விதிக்கவும், அல்லது உபாத்தியாயர் முதலியோரைக் கொண்டு விதிப்பிக்கவும் கூடும். “முறக்கி வளர்க்காத மீசையும் உறுக்கி வளர்க்காத பிள்ளையும் ஒழுங்கறா” அன்றோ?

இங்ஙனம் தந்தை மகனைக் கடுமையாகத் தண்டிக்கும் காரணம் பற்றி அவனைக் கருணையற்ற கல்நெஞ்சன் எனக்கருதுதல் சரியோ? அங்ஙனம் நினைத்தல் முற்றிலும் தவறே ஆகும்: அவன் உள்ளபடியே கல் நெஞ்சனாயின், மனைவியுடன் மகப்பேறு எய்தும் வரை மனம் மறுகுவதேன்? பிறகு அக்குழந்தையைப் பேரற்றி வளர்ப்பதேன்? பாலப பருவத்தில அகனைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதேன்? துஷ்டர் சகவாசம் அறவும், சிஷ்டர் கூட்டுறவு உறவும் அவனபல் விதத்தும் பாடு படுவதேன்? நெற்றி வேர்வை நிலத்திற் சிந்தஉழைத்துத் தேடிய பொருளைக் கொண்டோ, பலர்காலில் விழுந்தோ, மகனுக்கு உயர்தரக் கல்வியும் அளிப்பானேன்? பாடுபட்டுத் தேடிய பணயிச்சத்தைக் கொண்டோ, கடன்பட்டோ, யாசித்தோ, (இக்காலவழக்கின்படிப் பெண் வீட்டோரிடம் வரகலகமாகக் கொள்ளையடித்தோ) மணமுடித்து மகிழ்வதேன்? ஆபத்து நேரும் சமயங்களிலெல்லாம் அகங்கரைந்தழுவதும், சமபத்து உண்டாகும் சமயங்களிலெல்லாம் சந்தேகாவிப்பதும் ஏனோ? நிற்க.

தந்தைக்கு மகனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு இத்தன்மைத்து என்பதைக் கீழ்க் கூறும் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கொண்டே விளக்குவோம்.

நாடு நகரங்களையும் மனைவி மக்களையும் துறந்து, கார்க்கோட்டகனற் கடியுண்டு, பின் ருதுபர்னனிடம் வேலைக்கமர்ந்து, (மானத்திற்களுசித்) தன்னை இன்னொருவன் எவ்விதத்தும் காட்டிக் கொள்வாக்கூடாது என்ற முழுத் தீர்மானத்துடன் இருந்தும், தனது

“மக்களைமுன் தூணை, மனம் நடுங்கா, வெய்துயிராப்
புக்கொடுத்து வீரப் புயத்தணையா - ‘மக்காள்! நீர்
என்மக்கள் போல்கின்றீர். யார் மக்கள்?’ என்றாகத் தான்
வன்மக் களியானை மன்”

ஆகிய நவச் சக்ரவர்த்தி இவனது இச் செயலைத் திராவிடமகா
பாஷ்யக் கர்த்தராகிய சீலஸ்ரீ சிவஞானமுனிவரும், தாம் இயற்றிய
‘சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா’வில்,

“தோன்றா வகைகர்த்தும் தோன்றலைக்கண் டென்றெகிழ்ச்சி
தோன்ற நின்றான் முன்புளன் சோமேசா! - *ஆன்றதந்தை
அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தான்? ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என ஞாபகப்படுத்தி யுள்ளார்.

விசுவாமித்திர முனிவர், தசரத மகாராஜனிடம் சென்று
“நாடகை, சுபாகு, மாரீசனாகியோகா வதம் செய்ய ஸ்ரீராமனை
‘அனுப்பு’” என வேண்டியபோது அம் மன்னனது மனம் பட்ட
பாட்டைப்பின் வரும் செய்புளால் அறிக.

“எண்ணீலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்
மருமத்தில் எறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணீலாம் பெரும்புழையிற் கணல் துழைந்தா
லெனசெவியிற் புகுதலோடும்,
உண்ணீலா வியதுயரம் பிடித்து(உ)ந்த,
ஆரூயர் நின்(து) ஊசல்ஆடக்
கண்ணீலான பெற்றிழந்தான் எனஉழந்தான்
கடுகுயரம் கரல வேலான்”

இராமாயணத் திலிருந்தே தகைகயின் மெய்யன்பிற்கு மற்றும்
ஒரு உதாரணம் தருகிறோம். ஸ்ரீராமன் காடானவும் பரதன் காடர்
ளவும் வரம் தர வேண்டுமெனக் கைகேயி தசரதனை வற்புறுத்திய
போது,

“கண்ணேவேண்டும் என்னினும் ஈயக் கடவேன்; என்
உண்ணாராவி வேண்டினும் இன்றே உணதன்றோ?
பெண்ணோ! வண்மைக் கேகயன் மாணே! பெறுவாயேல்,
மண்ணே கொள்நீ மற்றையதொன்றும் மற என்று,

அவ்வயோதிக மன்னன் வருந்திக் கூறிய மொழிகள், கல்வெஞ்சு
படைத்த கைகேயியின் மனத்தைத் தவிர எவர் மனத்தைத்தான்
உருக்காது? இத்தசரதனது மானத்திற்குக் காரணம் புத்திரசோகை
மே என்றால், தந்தையின் அன்பைப்பற்றி அதிகம் விரிப்பானேன்?

(இன்னும் வரும்) பத்திராதிபுர்.

இந்தியாவில் நாகரிகம்.

“நாகரிகம்” என்னும் வடசொல்லுக்கு, “கரை சம்பந்தமானது” என்பது பொருள். இச்சொல், அதுபவத்தில், கரைக்களில் வாழ்பவரின் பழக்க வழக்கங்களையும், கடை உடை பாவனைகளையும், குறிப்பதாயிற்று.

கரைக்களிலேயே, மனிதன், மேன்மேலும் ஞானியி விருத்தி அடையக் கூடிய வழிகளிற பழகலாம். அவன் கிராமாந்தரங்களில் இருப்பானாயின், தான் காண நேரிடும் சில கிராமவாஸினிடமே பழகக் கூடும். இவ்வனம் பழகுவதால் யாது பயன்? அவன் தனக்கு ஏற்கணவே தெரிந்திருந்த பழக்க வழக்கங்களையே, மீண்டும் அவர்கள் மூலம் அறிவானே யன்றிப் புதிதாக ஏதும் அறிய இயலுமோ? கரைக்களிலே வெளியில், பொது ஜன சன்மையை சிலை காட்ட ஆங்காங்குக் கூடிவரும் காங்கிரஸ் மஹாசபை, மாகாணக் கூட்டங்கள், ஆசாரச் சீர்திருத்தக் கூட்டங்கள், விதவச் சபைகள் முதலியன போன்றவை கூடவோ, வியாபார சிமித்தமாகவோ, “Wars of the Crusades” போன்று மதாபிமானம் பற்றியோ, இன்றேல், வேறு எக்காரணங்கொண்டோ, பல்வேறு தேசத்தாரும் வந்து கூடுதலால், அவர்களுடன் அவன் ஒத்துப் பழகி அவர்களது நாகரிகத்தை அன்றோது கடை உடை பாவனைகளால் அறிந்து, தன்னால் கைக்கொள்ளத் தக்கவற்றைக் கொள்ள இயலும்.

“எத்தேசத்தைக் குறித்தும் “இது பூரணநாகரிகமுற்றது; பிற நாட்டு நாகரிகமே கலப் புறவில்லை” என்று துணிந்துரைக்க எவராலும் இயலாது. பல்லாயிர வருஷங்கட்கு முன், எத்தேச நாகரிக வழிகளிற சில, பெரும்பாலும் வியாபார காரியமாகவே வந்த மேற்றிசையோரால் கொள்ளப்பட்டன என்பதைப் பண்டைத் தமிழுணர்வுகள் மூலம் நாம் சிறுபிக்கலாம். தற்காலத்தில், அம் மேலைத் திசையோரது நாகரிக வழிகளிற பலவற்றை நாம் அதுவழித்து வருவது யாவரும் அதுபவத்தில் அறிந்த விஷயமே. இவ்விஷயங்களைப் பற்றி விரிவாகப் பிற்தோரிடத்தில் விவகரிப்பாம்,

நாகரிகம் என்பதைப்பற்றி இதுவரைப் பொதுவாகக்கூறினோம். எடுத்துக் கொண்ட விஷயம், “இந்தியாவில் நாகரிகம்” ஆதலின் “இந்தியரென்பார் யாவர்? அவர்களுடைய நாகரிகம் எத்தன்மைய?” எனச் சிறிதாராய் வோம். தற்காலத்தில் வடநிசை ஒன்று நீங்கி எனைய மூன்று திசைகளிலும் நிராண் இப்பற்கையில் வாய்த்து, “இந்தியா” என்ற பெயரால் விளங்கும் தேசம் முன்பு பரதகண்டம் என்னும் பெயருடன், இப்பொழுதினும் அகி. விஸ்திரண முன்னதாய், ஐம்பததாறு நாடுகளைத் தன்னுள் அடக்கி யிருந்த தென்பர். இத்தேசம் முற்காலத் தொட்டுச் செல்வ வளத்திற் சிறந்திருந்த தென்பதும், இவ்வளம் பற்றியே அந்நிய நாட்டினர் அதிக சிரமப் பட்டு இந்நாட்டில் வந்த வசிக்கலாயினர் என்பதும், சரித்திரம் வாசிக்கும் சிறுவரும் அறிந்த விஷயம். இது செல்வத்திற் சிறந்த தோவகியது என்பதற்கு, மேற்றிசைப் புலவராகிய மீல்டர், தாம் எழுதிய “கந்தவன கஷ்டம் அல்லது மோகூஹீனம்” என்னும் செய்யுள் தூலில், சாத்தான் வீற்றிருந்த சிவகாதனச் சிறப்பைக் கூறும் வரிகளைக் கொண்டே அறியலா

கும். இப்புலவர், 'அச சிங்காதனம், இந்தியாவிலும், அந்நித ஆங்கிலம் ஜர்மல் ஜலசந்தியிலும் கூட அசப்படாத பேரொளி வாய்ந்த மணிகளிழைத்தது' எனப்பொருள்படக் கூறியிருக்கின்றார். ஆங்கிலக் கம்பன்னைத் தரும் வேட்கல்பியர், திருப்பதியைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது,

§ "என்முடி யிதயத்துன்ன(து). என்சிர மீதலி தில்லை.
மன்னிய வயிரம், இந்தியமணி இவை இழைத்ததன்றே.
அன்னது காணுதறகே அரியது; அதன்பேர் திருப்பதி.
மன்னரும் நுகர்ந்திலாத மாண்புறு முடியதாமே.

எனப் பொருள் பட வர்ணித்திருப்பதும், இந்தியாவின் வளத்திற்கு மற்று மொரு சான்றும்.

இத்தகைய வளங்களை இனிதனுபவிக்குமாறே, பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன், இந்தியாவுக்கு வடதிசையிலுள்ள மத்திய ஆசியாவிலிருந்து சில காட்டுமிராண்டிகள் வந்தனர் என்றும், தமக்கேற்ற வளம் தமதூரில் இல்லாமையே அவர்களது வருகைக்குக் காரணமென்றும், இவ்வளம் வந்தோரே, பிற்காலத்தில் இந்தியர் எனப்பெட்டார் என்றும், ஒரு சாரர் கூறுகின்றனர். வேறொரு சாரர், "இந்தியர் புதிதாய் வந்தவாகளல்லர். எப்பொழுதும் அங்குள்ளோரே என்று சாதிக்கின்றனர். இவர்களுள் எவர் கூற்று உண்மையாயினும் ஆகுக. ஒருதேயம் என்றிருப்பின், அதற்குரிய ஜனங்கள் அத்தேயத்திலேயே தோன்றியிராமல் வேற்றிடங்களிலிருந்து வந்து குடிபுகுந்தன என்பது", "நயிழ்" என்னும் சொல், "வேறொரு மொழியின் திரிபு" என்பதனையே நிகர்க்கும். வேறுதேசத்தார் வந்து ஏற்கனவே உன்னோருடன் இணங்கிப் பழகி அவர்களோடு பலவிதத்திலும் சம்பந்தப்பட்டு, இரண்டறக்கலந்தும், இந்தியரென்பபெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும். உதாரணமாக, அமெரிக்காவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் உள்ள "அமெரிக்க, பூஸ்திரேலியரின் முன்னோர்கள், ஆங்கிலேயராகவே யிருத்தல் யாவரும் அறிந்ததே. இதனால் இந்தியர் என்பார், இந்தியாவில் ஆதி காலக் தொட்டே யிருந்தவர் என்பதும், பிற்காலத்தில் அவர்களுடன் பழகிக் கலந்தவர்களுக்கும் இந்தியர் என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம் என்பதும் விளக்கப்பெற்றன. இனிப் பூர்விக இந்தியர் எவ்வெவ விதங்களில் காணிகம் மிகுத் திருந்தனர் என்பதைப் பற்றி ஆராயப் புகுவாம்.

(இன்னும் வரும்)

நா. கனகராஜையர்.

விடுகதை வினா.

*மிக்க மரக்கிளையின் மீதிருக்கும்: பக்ஷி இலை
முக்கண் உள(து): ஜம் முகன்இல்லை—தக்கரீர்
§தோய்ந்திருக்கும், மேகமஇலை, தோல்பேர்க்கும்: யோகிஇலை.
ஆய்ந்துரைமின். யாதோ அது?

குறிப்பு:— *மிக்க - பெரிய; §தோய்ந்து - தங்கி.

விடை செய்யுளில் அளிக்க.—

வி. சூ. நடராஜன்.

* High on a throne of royal state which far out-shone the "wealth of Ormuz and of Ind." §அரும் பொருட டிரட்டு.

எழுவர் தாமரை மூலம் நாடியது

“வள்ளுவர் நேர்கை” யில், “வான் சிறப்பு” என்னும் இரண்டாவது அதிகாரத்தில், “உற்றகோய் நோலாது...பசி” என்ற மூன்றாவது செய்யுளில் அடங்கிய “எழுவர் தாமரைமூலம் நாடிய வரலாறு” வருமாறு:—

“ஒரு காலத்தில் மழையின்மையால் கொடிய பஞ்சம் உண்டாகியது. சப்தரிஷிகளும் பசியால் வருத்தினர். அப்பொழுது வீஷ்ணுதீர்த்தி என்ற அரசன் அவர்களுக்கு உணவளிக்க முன் வந்தும், அவன் அயோக்யனாதலின், அதனை உண்ண அவர்கள் இசையாமல், ஓர் குளம் சென்று, அங்குள்ள தாமரைக் கிழங்கைத் தின்னச் சென்றனர். இதற்குள் அரசன் தன்னை இகழ்த்த எழுவரையும் முற்றிலும்நாசம்செய்ய ஓர் அபிசாரஹோமம்செய்த ஓர் பூதத்தை வெளிவரச் செய்தான். இப்பூதம் ரிஷிகள் சென்ற தடாகம் போய் அவர்கள் வருகையை எதிர் பார்த்து நின்றது. இதை இத்திரன் கண்டு, மனமிரங்கித் தானும் சப்தரிஷிகளுடன் அவர்களைக் காக்குமாறு உருமாறி அவர்கள் பின் சென்றான். பூதம் அவர்கள் வந்ததும், ஓவ்வொருவர் பெயரையும் கேட்டுத் தாடகத்தில் இறங்க விடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இத்திரன் வரலும், அவனை யாரொன அது பன் முறை நிர்ப்பந்தித்தாக கேட்ட, அவன் சினந்து, வஜ்ராயுதத்தால் அதனைக் கொன்றான். இதனை அறியாத ரிஷிகள், தாம் தோண்டி யெடுத்த கிழங்குகளை ஓர்புறம் வைத்து நீராடச் சென்றனர். இதற்குள் இத்திரன் அக்கிழங்கை ஓர் காணற்புதரில் ஒளித்து விட்டு மறைந்து நின்றான். சப்தரிஷிகளும் நீராடித் திரும்பியதும், கிழங்கைத் தாம்வைத்த இடத்திற் காணாது, தங்களுக்குள் ஒருவரை யொருவர் சந்தேகித்துப் பெருஞ் சசைரவு விளைத்துக் கொண்டனர். அவர்களது ஆணை சத்தியங்களையும் கஷ்டத்தையும் கண்டு, இத்திரன் பரிதாபம் கொண்டு, தன் சுயரூபத்துடன் அவர்கள் முன்தோன்றி, பூதத்தினின்றும் அவர்களைத்தான் காப்பாற்றிய விதத்தை யறிவித்து, அவர்களுடைய பசித்துன்பத்தை நீக்கி, உலகு ஞானம்.நீங்கிச் செழிக்கும் படி சுப்த மேகங்களையும் வருஷித்து, அவர்களுடன் சுவர்க்க வேகம் சென்றான்.” என்பதே.

மகா பாரதம் ஆணுசாஸை பருவம் 141, 142, ஆவது அத்தியாயங்களில், இதனைப் பற்றிய முழுவரலாற்றையும் விவரமாகக் கண்டறிக.

வி. பால்மமாள்,

உப-பத்திராகியர்.

ஆசிரியரும் மாணாக்கரும்.

—❁—
(93-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

உபாத்தியாயர்கள் நல்லொழுக்க நெறியினின்றும் விலகாமல் முதலில் தம்மைக்காததுக் கொள்ளவேண்டும். என்னை? அவர், தமது போதனையால் மாத்திரமன்று; தமது நடத்தைகளினாலும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள மாணாக்கர்களையும் பிறரையும் நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். “மாந்தர்க்கினத்தியல்பதாகுமறிவு” ஆதலின், பலகாலும் ஆசிரியனை அடுத்து இருந்து அவனது போதனையை யேற்றுவரும் மாணாக்கர்களுக்கு ஆசிரியனது குணமும் செயலும் பற்றாமற் போகா. ‘சிரேஷ்டனானவன் எதனை ஆசரிக்கின்றானோ அதனை இதரர்களும் ஆசரிக்கின்றார்கள், அவன் எதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றானோ அதனை உலகமும் கொள்ளுகின்றது’ எனக் கண்ணபிரான்கூறியபடி, சூழ்ந்துள்ளவர்கள், அவனைப் பின்பற்றி நடக்கமுயலுகின்றார்கள். ஆக, ஒரு ஆசிரியன் தவறி நடப்பானாயின், அவன், தான் கெடுவ தன்றி உலகத்தையும் கெடுப்பவ னாகின்றான்.

முற்காலத்து ஆசிரியர்கள் அன்பே உருவெடுத்தாற் போன்றவர்களாய், குன்றா வொழுக்கமும் இந்திரிய நிக்கிரகமு முடையராயிருந்த காரணத்தாலன்றோ, பெற்றோர்கள் தம்குழந்தைகளை நம்பிக்கையுடனும் விசுவாசத்துடனும் குருக்களிடம் ஒப்புவித்தனர்; குழந்தைகளும் ஆசிரியனை தஞ்சமாகக் குருகுல வாசஞ் செய்து வந்தார்கள். குருக்களும் குழந்தைகட்கு உடற்பிணி உண்டாகாமல் பாதுகாத்தும், உயிர்ப் பிணியாகிய அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தும் சுகவாழ்வளித்து, அவர்கட்குத் தாய் தந்தையாகவும் மருத்துவனாகவும் தெய்வமே யாகவும் விளங்கினார்கள். தசாதரானவர், தம்குழந்தைகளான இராம லக்ஷ்மணரைக் கௌசிகரிடம் ஒப்புவிக்கும் பொழுது “நல்-தந்தைநீ தனித் தாயும்நீ இவர்க்கு, எந்தை தந்தனன் இயைந்த செய்க.” எனக் கூறி விடுத்தனர். மற்றும் கௌசிகர், இராம லக்ஷ்மணர்களின் பூரணமான யோக்கியதைக்கு அதுகுணமாக விருந்தோர் அவர்கட்குக் குருவாகிய வுசிட்டுரே என்பதனை,

“நிறையோடு மரசிறைஞ்சுஞ் செலிகழற்காற் நசாதனும்
பொறையோடுச் தொடர் மனத்தான் புதல்வரெனும் பெயரேகாண்
உறையோடு நெடுவேலாய்! உபநயன விதிமுடிதது
மறையோடு வித்திவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன் காண்”

என்று ஜனகனிடத்திற் கூறியிருக்கும் அருமைப் பாட்டைப்படிக்கும் பொழுது நம் உள்ளம் களிசுதமபுகின்றது.

மாணாக்கர்.

“இனி, முற்கூறிய சொலற் கருஞ் சிறப்பிணையுடைய நல்லாசிரியனை யடுத்தது, வழிபாடு முதலியன குறைவறப்புரிந்து, பாடங்கேட்போரே மாணாக்க ராவர். நல்லாசிரியனை யடுத்துக் கேட்டிலராயின், அவரது கல்வி, கேட்டலினால் ஆம அத்துணை உறுதி யுடைத்தாக மாட்டாது. “குருவிலார்க்கு வித்தை யில்லை” யென்பது பொய்யாகாது. “உடையார் முன் இல்லார்போல் பக்கற்றுங் கற்றார்” உயர்ந்தோரே யென்பது, பொய்யா மொழியாகலின், ஆசிரியர்க்கு எவ்வளவும் கீழ்ப்படிந்து ஊழியஞ்செய்தாலும், அனையெல்லாம் மாணாக்கரது உயர்ச்சிக்குக் காரணமே தவிர வேறில்லை. சோம்பல், மறதி, மாறுபாடு, வஞ்சம், மானம், சினம் முதலிய தீக்குணங்களுடையோரும், தீத்தொழில் புரிவோரும், மாணாக்கராக மாட்டார்கள் மாணாக்கர்கள், கல்வியில், நிறைந்த விருப்பமும் ஊக்கமு முடையாராதல் வேண்டும்.

மறைத்துளியானது முத்துச் சிப்பியின் வாயில் விழுந்தால் முத்தாகப் பரிணமிக்கின்றது, தாமரையிலையில் விழுந்தால் விழுந்த அளவினதாக இருக்கின்றது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் விழுந்தால் சுவறிவிடுகின்றது. அங்ஙனமே ஆசிரியன் கற்பிக்கும் நூற்பொருள், உத்தம மாணாக்கரைச் சார்ந்தால் விசேஷ நலத்துடன் வெளிப்படுகின்றது, மத்திமரைச் சார்ந்தால் அவ்வளவில் நிற்கின்றது; அதமரைச் சார்ந்தால் பயனின்றி அழிந்து விடுகின்றது.

நிரைப் பிரித்துப் பாலிப் பருகும் அன்னம் போன்று, ஆசிரியன் கற்பித்தவற்றில் நலமுள்ள பொருள்களைப் பகுத்து மனத்திலமைத்துக் கொள்வோரும், உணவு கிடைத்தவிடத்து வயிரூரமேய்ந்து பின்னிந்து நிறிதாக வாயிற் கொணர்ந்து சீரணிப்பிக்கும்

பசுவைப்போன்று, மிகுதியான பொருள்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, பின் அவற்றைச் சிறிது சிறிதாகத் தம் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவோரும், உத்தமாக ளாவார்கள்.

பாடங்கேட்டு முறையைப் பற்றி நன்னூலாசிரியர் கூறுவது,

“கோடன்மரபே கூறுங்காலைப,
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனியான்,
குணத்தொடுபழகி அவன் குறிப்பிற் சாராத,
'இரு' எனஇருந்து 'சொல்' என சொல்லி,
பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தக ளாகி,
சித்தியப் பாவையின் அத்தகவு அடங்கி,
செவிவா யாக நெஞ்சுகளன் ஆக,
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுஉளத் தமைத்து,
'போ' எனப் போதல் என்மலூர் புலவர்.

என்பது.

மாணக்கர்கள், கேட்டபாடங்களைச் சிந்தித்துப்போற்றலும், நூல் வழக்கு உலக வழக்குகளை ஆராய்ந்தறிதலும், தம் போன்ற மாணக்கர்களுடன் பயிலுதலும், அவசியமாகும். கற்றார்பால் தாம் கற்றவைகளை ஏற்குமாறு சொல்லி, தம்மின் மிகுதியாகக் கற்றவரிடத்திருந்து அம் மிகுதியான பொருள்களைக் கொள்ளுகல் வேண்டும். ஆசிரியன்பால் அன்பும் அச்சமும் உடையாய், அகலாமலும், மிகநெருங்காமலும், நிழல் போற் றொடர்ந்து, மரீபாதையுடன் ஒழுகுதல் வேண்டும். மற்றும், ஆசிரியாக்கு 'உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும், பிறரை நீலை முனியாதும்' கற்றல்கிறத்தது. நூற்பொருளே யாயினும் வழிபாட்டு முறையானன்றி, வஞ்சகையாற் கொள்ளக் கருதுகல அதிபாதகமாகும். தம்பாலுள்ள பிழைகளைத் தீர்த்தற் பொருட்டும், தமக்கு நல்லறிவு கொளுத்தற் பொருட்டும், ஆசிரியன் ஒரோவழி இடித்துக் கூறுதலும், தண்டித்தலும் கூடும். அப்பொழுது அவை தம் நன்மையினிமித்த மெனக் கருதித் திருந்தலுறுவோரே விவேகமுள்ள பிள்ளைகளாவார். ஆசிரியன் கற்பிக்கும் அரும்பொருளையும் எளிதின்கூ உணர்ந்து கொள்வதனாலேயே அவனது அன்பைப் பெற்றுக்கொள்ளுகல் வேண்டும்.

“நெஞ்சற அருங்கலைகள் கற்பவர்கள் தம்மளவில் நேயமிகலாதவர் கள்யார்?”

மாணவர்களுக்குக் குருபக்தியானது, எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது. ‘எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்’ அன்றோ? ஒரு குழந்தை இயல்பாகவே தன் தாயையும், பின் தாயுணர்த்தத் தந்தையையும், தந்தை யுணர்த்தக் குருவையும், குரு வுணர்த்தத் தெய்வத்தையும் அறியும் முறைபற்றி ‘மாதா பிதா குரு தெய்வம்’ என வழங்குவாராயினர். இதனால் குருவானவர், தெய்வத்திற் கடுத்தபடியிலுள்ளாரெனத் தெளிகிறது. அன்றி, “மாதா, பிதா, குரு” என்ற மூவரும் தெய்வமாவர் என இத்தொடர்க்குப் பொருள் சொல்லினும் பொருந்தும். அரசனும், உபாத்தியாயனும், தாயும், தந்தையும், தமையனும், குரவர்களாவர்களென்றும், இவர்களைத் தெய்வமாகக் கருதித் தொழவேண்டுமென்றும், நம் நூல்கள் விதிக்கின்றன. நம் நாட்டுச் சிறுவர்கள் சுவடியை யெடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கும் பொழுதும், படித்த நிறுத்தும் பொழுதும், ‘குருவாழ்க; குருவே துணை’ என்று கூறிவந்த வழக்கம், நமது குரு பக்தியை எவ்வளவு தெளிவாகக் காட்டுகிறது? குரு கீந்தை செய்வோரினும் அதிபாதகர் யாருமில்லை.

“ஓரொழுக் கொருபொருள் உரைக்கக் கூடிய
சீரொழுத் தாளரைச் சிதையச் செப்பினோர்
ஊரிடைச் சணங்கொய்ப் பிறந்து அங்கு ஒருகம்
பாரிடைக் கிருமியாயப் படிவர் மண்ணிலே.”

என்று தவராஜ யோகிஎளான திருமூலர் கூறுகின்றார். ஆசிரியன் ஒவ்வொன்றையும் தனக்குக் கற்பிக்காவிடினும், ஆசிரியன்பாற் செலுத்தும் அன்பு மிகுதியானே எல்லாக் கலைபுணர்வும் எளிதின் வந்துவிடும். ஏகலைவன் துரோண விக்ரஹத்தை அன்புடன் வழிபட்டன்றோ ஒப்புயர்வற்ற வில்லாளியானான். உதங்கள் முசலி யோரது குருபக்தி, மகாபாரதத்தல் எவ்வளவு கொண்டாடப்படுகிறது! குருவாக்கிய பரிபாலனமே மாணுக்கர்களுக்கு உண்மையான அறமாகும். தாடகையின் கொடுமைகளை எடுத்துக்கூறி அவனைக் கொல்லுமாறு கௌசிகர் பக்தித்தவளவில், மூன்று அவனைப் பெண்

என நினைந்து ஒதுங்கியிருந்த பெருந்தகையாகிய இராமன் அவர்க்கு எதிர் கூறுமாறு கம்பர் கூறுவது,

“ஐயன் அங்கது கேட்டு அறன் அல்லவும்
எய்தி னால் அது செய்கவென் றேயினால்
மெய்யி லின்னுரை வேதம் எனக்கொடு
செய்கை யன்றோ அறஞ்செய்யு மாறென்றான்”

என்பது காண்க.

மாணாக்கர்கள், ஆசிரியன் திருமுன் வாய்மையுடனும் ஆசாரத் துடனும் ஒழுகுதல் வேண்டும், தாம் கலவியிலும் நிலையின் நீக்கி எவ்வளவு உயர்ந்த பதவியை யெய்திய காலத்தும், தம் ஆசிரியரை நினைந்து உருகுதலும், அவர்கள் எதிர்ப்படின அளவிலன்புடனடப சரித்தலும் தம் நல்வாழ்விற்குக் காரணங்களாகும். வணவாசங் கழித்து வந்தபாண்டவனான அர்ச்சுனன், விராடனகர்ப்புறத்து நிரை மீட்கப்போர்க்கோலம் தாங்கிவந்தபொழுது, துரியோதனன்படையில்கின்ற தனது ஆசாரியர்க்கு முதலில் அஸ்திர வாயிலாகத் தன் வழிபாட்டினைத் தெரிவித்துக் கொண்டதும், துரோணர தன்னுடன் போர்புரிய வந்தடுத்த பொழுது,—

“யாதுமொன் றறியா என்னை இவனலா(து)இலையென் றிந்த
மேதினி மஐக்குமாறு வில்முதற் படைகள் யாவும்
தீதறக் கந்த உண்மைத் தெய்வம்நீ என்றால் பஞ்ச
பாதகந்தன்னி லொன்(று)உன்பதயுகம் பிழைப்ப(து)ஐயா”

என அன்புமயமான சொற்களைச் சொல்லிப் போர் செய்ய மறுத்ததும், ஒப்புயர்வற்ற வில்லாளியும் சிவபக்த சிரோமணியுமான அவ் அருச்சுனனது குருபக்தியின் மேன்மையை விளக்குகின்றன.

சமீபகாலத்தில் நடைபெற்ற கல்கத்தா யூனிவர்ஸிடியின் பட்ட மளிப்புத் திருநாளில் வங்காள கவர்னராகிய நமது லார்டு கார்பீக் கேல், மாணாக்கர்களுக்குக் குருநிறையால் வருந் தீங்கையும் குரு பக்தியின் மேன்மையையும் நமது மனுதரும சாஸ்திரத்தி லிருந்து எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்தியதும், நமது இராஜப்பிரதி நிகியா யிருந்து இங்கிலாந்து செல்லுகின்ற லார்ட்ஹோர்டிஞ்சு பம்பாய் யூனி வர்ஸிடியரசர் தமக்கு “எல். எல். டி. டட்டம்” சூட்டிய பொழுது,

மாணுக்கர்கள் தன்னடக்கமும், தன்னல மறுப்பும் உடையராய் விளங்க வேண்டுமென்று பரிந்து பேசியதும், நம் தேயத்து மாணுக்கர் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் வேரூன்றி யிருத்தலவேண்டும். இப்பொழுது மாணுக்கர்களா யிருப்போர்களே இனிப் பெரியோர்களாதலின், இத்தேசத்தின் உன்னத வாழ்விற்குக் காரணராக இருப்பவர்கள் இவர்களே.

பொது.

ஆசிரியரும் மாணுக்கர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்புடையராய், பரோபகாரசிந்தையுடையராய் இருப்பேரல், இவ்வுலகம் எவ்வளவும் மேனிகை யடைந்து விடும். “ஒவ்வொரு சிறந்த முயற்சியும் தம் பொருட்டாக இல்லாமல் பிறர்பொருட்டாகவே முயலும் பெருமையுடையோர் இருத்தலினுற்றான் இவ்வுலகம் நிலைபெற்று வருகின்றது” எனப் புறநானூற்றில் ஒருபெரியவர் கூறுவதைச் சிந்தித் தொழுக.

மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

சர்வ சமயத்தைப் பற்றியும்
பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பற்றியும்

ஓர் சம்பாஷணை.

சந்திரசாஸ்திரி.— ஓய் இராமாநந்தரே! ஈசுவரர், ஒருவரால்லரா? சொல்லும்.

இராமாநந்தர் — ஈசுவரர் ஒருவரே. இதில் சந்தேக மென்ன?

சந்திரசாஸ்திரி.— நமது தேசமான இந்தியாவில் பல மதஸ்தர்களை நாம் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தம தம் மதமே மேன்மையான தென்றும், தாம் பக்தி செய்யும் மூர்த்தியே சிறந்த தென்றும், மற்ற மதமும் அந்த மதஸ்தர்கள் அன்பு பாராட்டும் மூர்த்திகளும் இழிவானவை என்றும் சொல்லி, ஏனைய மதஸ்தர்களைத் தம் மதத்துக்கு மாற்றப் பிரியப்பட்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஈசுவரர் ஒருவராக இருந்தால், பலமதங்கள் ஏற்படக் காரண மில்லையே? இதனால் தான் சந்தேகப்பட்டுக் கேட்கிறேன்.

இராமாநந்தர்.— சூளத்திரைந்து பல பாத்திரங்களில் தண்ணீரை மொண்டு ஸூர்ய கிரணங்கள் படுமபடியான இடத்தில் ஹை பாத்திரங்களை வைத்தால், ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீரிலும் ஒவ்வொரு ஸூர்யப் பிரதிபிம்பம் காணப்படுவதைப் பார்க்கிறோ மல்லவா? ஆனால் பாத்திரங்களை ஜலத்துடன் எடுததுக் கொண்டுபோய் ஸூர்ய கிரணம் படாதபடி நிழலில்வைத்து விட்டாலும், பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைக் கீழே கொட்டி விட்டாலும் ஹை பாத்திரத்தில் முன்போல் ஸூர்ய பிம்பம் தோன்றுகிறதில்லை. இவைகளினால் ஸூர்யன் ஒருவன் என்று திருஷ்டார்த்ததாலும் அனுபவத்தாலும் அறிகிறோம். இவ்விதமே ஈசுவரனும் ஒருவரே என்று கண்டுணர்க.

சுந்தரசாஸ்திரி.— அப்படியானால் பலமதங்கள் ஏற்படக் காரணமென்ன?

இராமாநந்தர்.— மனிதர்களிடமிருக்கும் புத்தி தாரதம்மியத்தை நீர் பார்க்க வில்லையா? மனிதர்கள் விகாச முறையில் பல படி களில் இருக்கிறார்களென்பது உமக்குத் தெரியாதா? பல தேசத்தார்கள் ஞான முறையில் பல படிகளி லிருக்கிறார்களென்பதை நீர் உணரவில்லையா? காலத்திற்கும், தேசத்திற்கும், அந்தத் தேசத்தில் குடியிருக்கும் மனிதர்களின் பக்குவத்திற்கும் ஏற்ப ஞானசாரியர்கள் தோன்றி ஞானத்தை உபதேசித் திருக்கிறார்கள் என்று நீர் கேள்விப்பட்ட தில்லையா? இதனால்தான் மதபேதம் ஏற்பட்டுள்ளது.

சுந்தரசாஸ்திரி.— ஆனால் ஞானசாரியர்கள் மதபேதத்தை யாசற்பித்திருக்கிறார்கள்?

இராமாநந்தர்.— பேதத்தைக் கற்பிக்க வில்லை ஐயா. ஒரு மலையிலுள்ள கோவிலுக்குப் பல பக்கங்களிலுள்ள பாதை வழியாக ஏறிப் போகக் கூடுமன்றோ? அதுபோல, ஈசுவரனை அடையவும் பல வழிகள் உள்ளன. அவரவர்கள் புத்திக் கேற்ப உபதேசங்களின் தாரதம்மியம் ஏற்படுகின்றன. முதல் வகுப்பில் படிக்கிற சிறு பையனுக்கு பி. ஏ. வகுப்பில் ஈடக்கும் பாடத்தைக் கற்பித்தால் மனதிற்படுமா? படாதன்றோ? அதனாலே பள்ளிக் கூடங்களில் அந்தந்தப் பையன்கள் புத்தி விசாலத்திற் கேற்பப் பல

வகுப்புக் கேள்விப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஞான உபதேச முறையிலும் ஏற்ற வித்தியாஸங்க விரூக்கின்றன.

சுந்தரசாஸ்திரி.— எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கப் பட்ட உண்மைகள் என்ன? சொல்லும்.

இராமாநந்தர்.—

- (1) “கடவுள் ஒருவர் தாமாய், தனிமுதலாய் உயிர்க்கூயிராய் அந்தர்பாயியாய், பாவையும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்த முறும்படி செய்பவராய், பிரபஞ்சத்தை நடத்தகிறவராய் உளர்.
- (2) மூட்பான்மையாக ஒரு பரம்மாண்டத்தில் அவர் வெளியாவர்.
- (3) தேவ கணங்களின் சம்பிரதாயம்.
- (4) ஜீவன் பல சரீர மெடுத்தல்.
- (5) காரண-காரிய பரம்பரை அல்லது விதிமுறை.
- (6) மனிதர்களின் விகாசம் அல்லது மலர்ச்சி நடை பெறும் மூன்று லோகங்கள்.
- (7) மனிதரின் ஸஹோதராத் தன்மை என்பனவாம்.”

மேற்கண்ட ஏழு அம்சங்களில் சிலவற்றை, அதாவது 4, 5, 6-ஆவது அம்சங்களைச் சில மதஸ்தர்கள் தற்காலத்தில் மறந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வேதநூல்களை நன்றாய் பார்ப்பவர்களுக்கு மேற்கண்ட ஏழு அம்சங்களும் ஹே நூல்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவென்று நன்றாய்த் துலங்கும். அந்த நூல்களில் மேற்கண்ட அம்சங்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கும் பாகத்தை எடுத்துச் சொல்லப் புகில், தாமதப்படும். இடமும் கொள்ளும். அதைப்பற்றி விபரமாய் *ஸர்வ ஸமய ஐகமத்ய ஸார ஸங்கிரஹம்.” என்ற புஸ்தகத்தில்

*“Universal Text-book of Religions” by Mrs. Annie Besant—Can be had in the Theosophical Publishing house, Adayar, Madras.

[காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ ப. காராயணய்யர் அவர்கள் செய்துள்ள இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை, அவர் குமாரர் மதுரை ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் ப. கா. நாகேசுவரய்யரிடமிருந்து பெறலாம்.]

விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதை வாசித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சுந்தரசாஸ்திரி.— நம்முடைய இந்திய ஞானிகளில் “சமயமெல்லாம் ஒன்று தான்” என்று சொல்லியிருப்பவர்களில் மூன்று பெயர்களைச் சொல்லும்.

இராமானந்தர்.— தாயுமானவர், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீபகவான் கிருஷ்ணன்.

சுந்தரசாஸ்திரி — தாயுமானவர் என்ன சொல்லுகிறார்?
இராமானந்தர்.—

“வேறுபடும் சமய மெல்லாம் புழுத்து பார்க்கின்,
விளங்கும் பரம்பொருளே! நின் விளையாட்டல்லரன்,
மாறுபடும் கருததில்லை முடிவின் மோன
வாரிதியின் நடுத்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா.” என்கிறார்.

சுந்தரசாஸ்திரி.— நம்மாழ்வார் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்?
இராமானந்தர்.—

“வணங்கும் துறைகள் பலபல, வாக்கி மதிவிகற்பால்
பிணங்கும் சமயம் பல பல வாக்கி அவையவைதோ
றணங்கும் பல பல வாக்கி நின் மூர்க்கி பரப்பி வைத்தாய்
இணங்கும்நின் னோரையில லாயசின்கண வேட்கை எழுவிப்பனே.”

சுந்தரசாஸ்திரி.—பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்?

இராமானந்தர்.— நீர் பகவத்கீதை வாசித்ததில்லை போல்தோன்றுகிறதே! உலகத்திலுள்ள அனேக பாஷைகளில் ஐடிபுஸ்தகம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு நிரம்ப பத்தியுடன் வாசிக்கப்பட்டு வருகிறதே.

சுந்தரசாஸ்திரி.— கீதை எதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது?

இராமானந்தர்.— மனிதர்கள் எவ்விதம் நடந்தால் இகத்திலும், பரத்திலும் சுகத்தை அடையக் கூடுமென்பதைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறது.

சுந்தரசாஸ்திரி.—கீதையில் ஈசுவரன் ஜீவன் இவர்களைப்பற்றி என்ன சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன? வியக்தமாய் மனதில் பும்படியாகச் சொல்லும்,

இராமாநந்தர்.—கீதையில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தானே பரமாத்மா வென்று சிஷ்யனுன அர்ச்சுனுக்குத் தன் விச்வ ரூபத்தை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். மேலும் ஜீவாத்மா, பரமாத் மாவின் அம்சமென்றும், தேகம் அழிவுள்ளதென்றும், தேகியான ஜீவாத்மா அழிவற்றவென்றும், உலகத்தில் ஜீவர்களைப் பாதிப்ப தாகத் தோன்றும் இன்பம், துன்பம், குளிர், வெப்பம், நன்மை தீமை, விசனம், சந்தோஷம் முதலியன குணபேதங்களால் ஏற்படுகிறவைக ளென்றும், அவைகள் தேகியான ஆத்மாவைப் பாதிக்க மாட்டாவென்றும், சொல்லியிருப்பதுடன், ஒவ்வொருவனும் அவ னவனுக் கேற்பட்ட கடமைகளைப் பலாபேட்சையன்றிச் செய்து வருவானாகில், சித்தம் சுத்தப்பட்டு, ஞானம் பெற்று ஸம்ஸாரபந்தத் திலிருந்து விடுபடுவன் என்று தெரிவித்திருக்கிறார். அதாவது ஜனன மரணத்திலிருந்து அவன் விடுபடுவான் என்று தெரிவித்திருக்கிறார். மேலும், யார் யார் எந்தெந்த ரூபத்தை உபாசித்தாலும் தன் னையே உபாசிக்கிறார்களென்று வியத்தமாய் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சுந்தரசாஸ்திரி.—நீர் சொல்லுவதைப் பார்த்தால் எல்லா மதங்களும், ஒரே லக்ஷ்யமான மோக்ஷத்தை அடைய பல வழிகள் என்றும், ஒருமதத்தில் பிறந்தவன் வேறு மதத்திற்கு மாறவேண்டியது அவசியமில்லை யென்றும் தெரிந்தேன். அதற்காக உம்மை நம ஸ்கரிக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சந்தேக மிருக்கிறது. அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் சொல்ல வேணும்.

இராமாநந்தர்.—அது என்ன ஓய்! இன்னும் சந்தேகம் தெளிய வில்லைபா?

சுந்தரசாஸ்திரி.—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விஷ்ணுவின் அவ தாரமென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நீரும், அவர், கீதையில் தான் பரமாத்மா வென்று சொல்லி விசுவ ரூபத்தைக் காட்டிய தாகவும் சொல்லுகிறீர். ஆனால் அவரைப் பற்றித் தூஷணையான வாத்கதைகள் பலர் சொல்லி வருவதைக் கேட்கிறேன். அதனால் தான் அவர் விஷ்ணுவின் அலதார மென்று சொல்லப்படும் விஷ யத்தில் ஸந்தேகம் ஜனிக்கிறது.

(இன்னும் வரும்.)

கிருஷ்ணநந்தன்.

சோழவந்தானார் அரசுஞ் சண்முகனார் இயற்றிய
வள்ளுவர் நேரிசை.

(106-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நான்காவது அதிகாரம்.
அறன்வலி யுறுத்தல்.

செங்கோல அரசாய்ப்பின் சோந்தார் கயிலையினும்
மங்காத சேரர்கோன் வள்ளுவரே!— பொங்கும்
சிறப்பினும் செல்வமுமீசனும் அறத்தின் ஊக்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு?

(க)

(அ-ம் முதலியன):— சீறப்பு—மோஷ லோகம், ஈனும்—தரும், அறத்
தின் ஊங்கு—தருமத்திலும் மேலான, ஆக்கம்—உறுதி: கன்மை, உயிரிக்கு—
மனிதர்க்கு.

சேரர்கோன் கயிலை சேரிந்தது:—681 காயன் மார்களில் ஒருவராகிய
பெருமாக்கோதையார் என்பவரே சேரமான் பெருமான் நாயனார். இவர்
ஒருசிறந்த சிவபக்தர் என்பது, உவர்மண் ஊறிய உடம்பொடு வந்த வண்
ணன் ஒருவனைக்கண்டு, நீறணிந்த சிவனடியார் எனரினந்த அவனை கமல்
கரித்ததைக் கொண்டே அறியலாகும். இவர் தமக்குக் கிடைத்த அரசரி
மையைப், பிராஜைகள் ஒருவர்மீது ஒருவர் சுமத்தும் “குற்றம் அறிவரிது”
என்று அஞ்சி, ‘வேண்டுவதில்லை’ என மறுத்த விட்டனர். இவரது மணத்
தாய்மையைக் கண்ட சிவபிரான், இவர் எவலிடத்திருந்தாலும் பிறர் பேசி
க்கொள்ளும் மொழியை இருந்த இடத்திலிருக்கே கேட்டறியும் படியான
சக்தி அளித்து, அரசாட்சியை ஏற்கும்படி அவரைசெய்தனர். இதனால் து
ர்க்கு “ஐயங்கள் பேசிக்கொள்ளும் பரம ரகஸ்யத்தையும் அறிய வலவர்”
என்று பொருள் படும் “கழறிந் றறிவாரீ” என்ற பெயர் கிடைத்தது. சு
தரமூர்த்தி நாயனார் வெள்ளையானையேறிக் கைலை சென்றபோது குதி
ரை ஊர்ந்து இவர் அவருடன் சென்றனர். இவரது முழு வரலாற்றையும்
பெரிய புராணத்தினின்றும் அறிக.

கீரனும் பூசத்தாற் சிறைப்பட்டான்; கீழ்மைஎளி
வார் அரசாய் மாறியதென்? வள்ளுவரே!— தேரின்
அறத்தின் ஊஉந் காக்கமும் இல்லை; அதனை
மறத்தலின் ஊஉந் கில்லை கேடு.

(உ)

(அ-ம் முதலியன):— கீரன்-கக்கீரர், வார்த்ரசாய்-(திரிலோகங்களை யும் ஆளும்) பெரிய அரசனாக, தேரின்-ஆராயின், ஊய்து-சிறந்த, மூக் கம்-கன்மை.

கீரன் பூதத்தாள் சிறையும்புது:—கடைச் சங்கப்புலவரில் தலைமை பெற்ற தெய்வப்புலவராகிய கக்கீரர், 'மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார்.' ஈசனையே எதிர்த்து "கெற்றிக்கண் காட்டியெனை நீற்றிடினும் இக்கலி யிற் குற்றமே குற்றம்" எனக்கூறிய தீரா. சிவபூஜை தவறியேனார் 100பேர் களைப் பிடத்துண்ணத் தீராமானித்த ஓர் பூதத்தினிடம், இவர் 100-ஆவது ஆளாக அகப்பட்டுக்கொண்டனர். இதற்குக் காரணம் வருமாறு: ஒரு நாள் இவர் ஓர் பொய்கை அருகே சிவபூஜை செய்கையில், கரையருகில் வளர்ந்திருந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்று நீரிற் பாறியும் சிலத்திற்பாறி யுமாக விழுந்தது. நீரிலுற்ற பாகம் மீளுகவும், சிலத்தில் விழுந்த பாகம் பறவையாகவும் ஆயிற்று. மீன தண்ணீராகும், பறவை விண்ணேக்சியும் இழு த்தது. கீரர் மனம் சிவபூஜையினின்றும் வேறுவி, இதைக்காண்பதற் சென்றது. இதனால் சிவபூஜைக்குப் பங்கம் வரவே பூதம் இவரையும் உண் ணை எடுத்துச் சென்று ஏற்கனவே 99-பேர்களை அடைத்திருந்த ஓர் குகைச சிறையில் அடைத்தது, தீராடி வந்துண்ண சினைந்து சென்றது. இச்சமயம் அவர் "திருமுருகேந்தர்ப்படை" பாடி, முருகக்கடவு ளருளால் தம்மையும் பிறரையும் காத்துப் பூதத்தினின்றும் தப்பினார். இது திருப்பரங்குன்றத் தில் நிகழ்ந்ததாம்.

எலி, அரசாய் மாறியது:— "ஒருநாள் திருவண்ணாமலையில் சுவாமி சந்திரானத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீபம், வரவர மங்கி அணைந்து போகும் தறுவாயில் இருந்தது. இச்சமயம், ஓர் எலி, செய் குடிக்கும் நியித்தம் அல்லிஎக்குத் திரியை கக்கவே, அத்திரி நீண்டு கொடுத்தது. அத னால் தீபம் அணையாது முன்னிலும் ஜொலித்தது. இப்புண்ணியச் செயலை வியசுது, சிவபிரான் அதனை முவுலகம ஆளும் மரபலி சக்ரவர்த்தியாகும் கல்வர மளித்தனார்" என்பதே.

பன்னும் உழவாரப் பணியும் புரிந்ததென்னே

மன்னுதமிழ் நரவரையர்? வள்ளுவரே!—உன்னில்

ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே

செல்லுமவாய் எல்லாம் செயல்

(ஈ)

(அ-ம் முதலியன)— பன்னும்-செல்லப்படுகிற, உழவாரப்பணி- புல் செதகரும் வேலை; புரி-செய், நாவரையர்-திருநாவுக்கரசராயனார், ஒல் லும்-(தத்தமக்கு) இயன்ற, ஓவாதே-சுழியாமல், செல்லும்வாய்-(மனம் வாக்கு காயம்) என்னும் செல்லக்கூடிய வழிகளால், செயல்-செய்க.

நர்வரையர் உழவார்ப்பணி புரிந்தது:—தம் தெய்வ வாக் கால் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்திககாட்டிய பின், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருப்புகலூர் என்ற திவ்ய சேஷத்திரத்தில் உழவாரத் தொண்டு செய்த விஷயமே இங்குக் குறிக்கப்பட்டதாகும். இத்தொண்டு புரிவையிற்றான், அவர், தம்மை மயக்கவந்த வானவர் மக்கையரை மதியாது கின்றதும், சோதனையாக எதிரிற் காணப்பட்ட பொன்னையும் மணியையும், மண்ணையும் கற்கையும் போல் நினைந்து எறிந்து “எண்ணுகேன் என்சொல்லி எண்ணுகேனோ, என்னும் ப்திகம் பாடிச் சிவபெருமான் திருவடி நீழலுற்றதும்.

காலால் மிதிததாலும் கண்ணப்பர் செய்யுசை
வாலிதெனச் சொல்லதென்னோ? வள்ளுவரே!—சாலும்
மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்; அனைத்தறன்,
ஆகுவ நீர, பிற. (ச)

(அ-மீழதலியன்):—வாலிது- தாயது, சாலும்-சிறத்ததாகும், மாக- (தீயன சித்திக்கும்) குற்றம், இலன் ஆதல்-இலாதவனாகுக; அனைத்து-அவ்வளவே; அறன்-அறமாவது; பிற-அஃதொழிந்த சொல்லும் வேடமும்; ஆகுலம் நீர-ஆடம்பரகுணமுடையன ஆகும் (தருமமே ஆகா.)

கண்ணப்பர் பூஜைத்திறன்:— உடுப்பூரிவிருத்த வேடனாகிய நாகனது மகனான திண்ணனார் என்பவர், ஒரு நாள் தம் குலத்தொழிற் கிணங்க வேட்டையாடச் சென்றிருக்கையில், காணகத்தில் குடுமித் தேவரைத் தரிசிக்க கோகதது. உடனே அவர்க்குச் சிவபக்தி மிகுந்தது. தம்முடன் வேட்டையாட வந்தவர்களுடன் வீடு திருமபாமல் அங்கேயே தவகி, தாம் தினமும் வதைத்த பிராணிகளின் மாமிசத்தை அச் சிவபிரானுக்கு ஊட்டி வந்தனர். அன்றியும், தவ்ஹப்பிராணி எதுவும் குடுமித்தேவரை இமியாமல், இரவும் பகலும் ஆயுதபாணியாக நின்று காவல் புரிந்து வந்தனர். அங்கு சுற்றிலும் இறைந்திருத்த எலும்பு முதலியவற்றை ஒரு நாள் கண்டு கோபித்த சிவகோசரியாரை கோகிச் சிவபெருமான், “மறு தினம் என் பின்புறம் மறைந்திருத்து நடக்கும் விந்தையைப்பார்” எனக் கட்டளையிட்டனர். அவரும் அவ்வணபிருக்க, அத்தினம் சிவபெருமான் தமது கண்ணிற் புண்ணீர் ஁ரிவதாகத் திண்ணனாருக்குக் காட்டினர். திண்ணனார் திடுக்கிட்டிப் பல்வகைப் பசுவகைகளைக் கொணர்ந்து, சாறு பிழிந்து கண்ணில் வார்த்தும், பயன்படாமற் போகவே, “ஊனுக்கு ஊன்” என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வரவும், தமது ஒருகண்ணைப் பிடிக்கி, ஊறுற்ற கண்ணிருந்த இடத்திற் பதித்தனர். அது சரியாயிருத்தது கண்டு மகிழ்ந்தனர். உடனே சிவனது மற்றொரு கண்ணும் புண்ணுற்றது போல் இவர்க்குத் தோன்றவே, மிகக்கவலை அடைந்தனர். ஆயினும்,

கைகண்டமுறை, “கண்ணுக்குக் கண்ணே” என்று கண்டறிந்த வராத வின், மணங்கடசாமலும், மகிழ்வுடனும், தமது முற்றொரு கண்ணைப்பிடுங்கிப் பதிகைத் தீர்மானித்தனர். ஆயினும், அதனைப் பிடுங்கிவிட்டால் தக்க இடமறித்து பதித்தல் முடியாதென்று, செருப்பணிந்த தமது காலைப், பெருமானது கண்ணருகில் வைத்து, மற்றைக் கண்ணை அம்பு கொண்டு பிடுங்க யத்தனிகையில், சிவபெருமான் அவரது பக்திக்கு மெச்சித் தம் திருக்கையால் அவரது கையைப் பற்றி “நில்லு கண்ணப்ப” என்று தலித்து, முத்தியளித்தனர். இவரது பக்தியைக்கண்ட சிவகோசிரியார் வெட்கி நல்வழிப் பட்டனர்.

வேள்வியற மேபுரிந்தும் விண்பரவு தக்கற்கு
மாள்வினையா யிற்பென்றே? வள்ளுவரே!—மீளா
அழுக்கா நவரவெகுளி இன்னைச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்ற தறம்.

(அ-ம் முதலியன):— வேள்வி-யாகம், விண்-தேவலோககத்திலுள்
னோர், பாவு-வணகரும், தக்கிற்கு-தஷ்ணுக்கு, மாள்வினை-சாலிற்றுக்
காரணமாகிய தொழில், அழுக்காறு- பொறாமை, அவா-பேராசை,
வேதளி-கோபம், இன்னுச்சொல்-துன்பந்தரும் தடும்சொல், இழுக்கா
இயன்றது- (முற்கூறிய கான்கு தீமைகளையும்) கடிந்து இடையருது நட
த்துவது.

தக்கன் வேள்வி யறம் புரிந்தும், அது, அவனுக்கு மாள்வினையாய்
கேர்ந்த விவரம், “வள்ளுவா நேரினா” முதலாவது அதிகாரம், இரண்டா
வது செய்யுளை விளக்கக் கூறியகதை கொண்டு அறிக.

(இன்னும்வரும்.)

ம. கோ

கமலாவதி.

அங்கம் 2.

காட்சி 1.

இடம்—மாளவ நாட்டில் ஸ்ரீதரனுடைய அறை. காலம்—பிற்பகல்.
[ஸ்ரீதரனும் ஜயகேசரியும்
விற்றிருக்கின்றார்கள்.]

ஜய. அரசே! தாங்கள் சிலதினங்களாக, ஒருவிதமான சுவலை
கொண் டிருப்பதுபோல் தேகான்றுகிறதே! விஷயமென்ன?

ஸ்ரீ. (முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு) ஒன்றுமில்லை.

ஐய. சரி. என்னிடத்தில் தங்களுக்குச் சொல்ல இஷ்டமில்லை என்று சொல்லுகிறது தானே?

ஸ்ரீ. நீ அவ்வாறு உரைப்பது சரியன்று. நானாவது? கவலைகொள்ளாவது?

ஐய. உண்மையாகத் தங்களுக்கு ஒரு கவலையு மில்லை யென்று உரைப்பீர்களா?

ஸ்ரீ. ஏது? என்னை விடமாட்டாய் போலிருக்கின்றதே!

ஐய. தங்களை நான் சுட்டிப் பிடித்ததுக்கொண்டா இருக்கிறேன். சொல்ல இஷ்டமில்லா விட்டால் வேண்டாம்.

ஸ்ரீ. ஐயகேசரி! கோபித்துக் கொள்ளாதே உன்னைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிராண சினேகிதர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள்?

ஐய. ஆகையால் தான் என்னிடத்தில் சொல்ல முடியாது. அப்படித்தானே?

ஸ்ரீ. உன்னிடத்தில் சொல்லாமல், யாரிடத்தில் சொல்லப்போகிறேன்.

(முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு)

ஒன்றுமில்லை.

ஐய. ஒன்றுமில்லையா?

(ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து)

சரி தாங்கள் சொல்ல வேண்டாம். இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்ட தற்காக மன்னியுங்கள். நான் போய்வருகிறேன்.

[சற்றுதூரம் செல்ல, ஸ்ரீதான் பின் தொடர்ந்து அவன் இருகைகளையும் பிடித்திழுத்து மறுபடியும் அவனுடன் ஆசனத்திலுட்காருகிறான்.]

ஸ்ரீ. ஐயகேசரி! உனக்கேன் இவ்வளவு கோபம்? நான் மனக்கவலை யோடிருக்கிறேன் என்பதை நீ எவ்வாறு அறிந்து கொண்டாய்?

ஐய. "அகத்தினயுகு முகத்தில் தெரியாதா?"

ஸ்ரீ. (தலையை அசைத்துக் கொண்டு) ஸ்ரீ மஹா! இதுவரையிலும் இல்லறமார்த்தத்தில் பிரவேசியாத என்மனம் இப்பொழுது ஏதோ ஒருவிதமாகத் தவிக்கின்றது. ஆஹா! அப்பெண்மணியை நான் கோக்கிய தினம் முதல்—

ஐய. சரிதான் நான் நினைத்தது உண்மையாயிற்று. சந்தேகமில்லை. ஸ்ரீ நினைத்தது என்ன?

ஐய. அந்தெல்லாம் எதற்கு? தாங்கள் கோக்கிய பெண்மணியை நான் சொல்லி விட்டால்—

ஸ்ரீ. ஐயகேசரி! என்ன பிதற்றுகின்றாய்?

ஐய. நான் பிதற்றவே இல்லை. அப்பெண்மணி யாரென்று நான் சொல்லி விட்டால் தாங்கள் எனக்கு என்ன கெடுக்கின்றீர்கள்?

ஸ்ரீ. (ஆவலுடன்) எங்கே? யார் சொல்? பார்ப்போம்.

ஐய. விக்ரமகேதுவின் புதல்வி—கமலாவதி—சரிதானா?

ஸ்ரீ. (வெட்கத்துடன்) இது உனக்கு எப்படித்தெரியும்?

ஐய. அரசே! அந்த இரகசியத்தை என்னிடத்தில் சொல்லாமல் தாங்கள் மறைத்து வைத்தாலும் அன்றையதினம் தங்கள் கண்ணும், தங்கள் காதலியின் கண்ணும் பாஸ்பரம் சந்திக்கப் பொழுதே இரகசியம் வெளிப்பட்டு விட்டதே.

ஸ்ரீ. ஏன் எனனைப் பரிசாசம் செய்கிறாய்?

ஐய. நான் பரிசாசம் செய்ய வில்லையே தங்களை. தந்தையாரும் தங்களுக்குச் சிக்கிரம் விவாஹம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் எப்படியும் விவாஹம் நடக்க வேண்டியதுதானே?

(ஆசனத்தை விட்டெழுந்து)

ஓஹோ மறந்தேன்! ஓர் அவசரகாரியம், மன்னிக்கவேண்டும். மறுபடியும் தங்களை நான் இரவில் சந்திக்கின்றேன்.

[போகிறான்]

ஸ்ரீ. (தனக்குள்) ஹா! பெண்மணி! நான் உன்னை மறுபடியும் எப்பொழுது காண்பேனோ தெரியவில்லை? “ஸ்திரீரத்னம்”

என்று உன்னைத்தான் சொல்லலாம். நான் உன்னைத்தவிர வேறு எவனையும் கனவிலும் கருதேன். என்ன! எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருக்கிறதே! (சற்றுத் தாமதித்து) எப்பொழுதும் என் முன் நின்று கொண்டிருக்கின்றனளே! அன்று நான் கண்டபோது அவள் புன் சிரிப்புடன் என்னை அடிக்கடி ரோகவியதை நினைத்தால், ஆஹா! நான் அப்பொழுது அடைந்ததை விட உலகத்தில் வேறு இன்பம் என்ன இருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லை. (ஐயுற்று) என்ன என் மனதைப் பற்கொடுத்து விட்டேன்!. கேவலம் பிருகத்திற்கும் எனக்கும் என்ன பேதம் இருக்கின்றது? சீ! அதிருபலாவண்யமுள்ள பெண்ணென்றால் உடனே மயங்கியா விடுகிறதா? அது ஒருக்காலும் கூடாது. ஒருவன் ஒரு பெண்ணின் பேரில் அழியாக காதல் கொண்டிருந்தால், அதே மாதிரியாக, அப்பெண்ணும் அவன் பேரில் நிலைத்த மெய்க் காதல் கொண்டன்றோ இருக்க வேண்டும்! என்பேரில் அவளுக்கு உண்மையான காதலும், சகல நற்குணங்களும், இருந்தாலொழிய நான் அவளை விரும்புவது சரியல்ல! (சற்றுத்தாமதித்து) ஏன்? அவளுக்கும் என்பேரில் காதலிருக்குமென்றே நான் நினைக்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் நன்றாய் நான் ஆராய்ந்தறிய வேண்டியது அவசியமே ஆஹா! அந்த சுந்தரியை ஒரு கிராடியாகிலும் மறந்திருக்க முடிய வில்லையே! என்ன செய்வேன்? (சற்று ஆலோசித்து) நான் மறுபடியும் அவளைச் சந்தித்தால் லொழிய எனக்குச் சமாதான முண்டாகாது.

[ஆசனத்தை விட்டெழுந்து]

நான் மறுபடியும் அவளை இனி எவ்வாறு சந்திப்பேன்? இருக்கட்டும். இதைப்பற்றிப் பிறகு ஆலோசிக்கின்றேன்.

[ஓர்புறமாகச் செல்கிறான்.]

காட்சி முடிக்கின்றது.

(ஓன்றும் வரும்.)

K. வேங்கடராமையர்.

வெற்றிலை.

வெற்றிலை மிகவும் திவ்விழைக்கக் கூடிய தென்று அதனைச் சான்றிரிகருறையில் பரிசுதித்துள்ளோர் சொல்லுகிறார்கள். வைத்யபோதினிப் பிரதிஒன்றில், கைதேர்ந்த வைத்யர் ஒருவர் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

“வெற்றிலை உபயோகிப்பதால், நீரிழிவு வியாதி உண்டாகிறது, வயிற்றினுள் வீரணம் உண்டாகிறது. பாக்கைத் தின்பதால், தொண்டை புண்ணுவதன் இருமல் வருகிறது. வெற்றிலைச் சாற்றில், ஒருவித விஷம் இருக்கிறது. அதனால், இருதயமும் இரைப்பையும் வலிமை குன்றுகின்றன. பாக்கின் விஷத்தால், சண் வலிமை குன்றுகிறது. ஆகவே, வெற்றிலையை அடிக்கடி போடுகிறவர்களிடத்தே உண்டாகும் குழந்தைகளின் சண்கள் ஸ்ணமடைந் திருப்பது ஆச்சரியமன்று. வெற்றிலையோடு சேர்க்கும் சண்ணம்பு, தொண்டை, இரைப்பை, இவைகளிலுள்ள ஐயவைச் சாப்பிட்டு விடுகிறது. இஃதல்லாமல், பற்களையும் சேதப்படுத்துகிறது.”

ஆனால், வெற்றிலை போடுவதினால், பல் பலமடைகிறது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இது தவறு. வெற்றிலை மெல்லுபவருள், சாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்டு நல்ல பற்களுடையவர்களைக் காண்பது அரிது. சிலருக்குப் பற்களையே மாயிடுகின்றபோதிலும், அவைகள் கெடித்து நாசமுற் றிருக்கின்றன.

வெற்றிலை போடுவதில், சாதாரணமாய் வரக்கூடிய வியாதி மலச்சிக்கல். இதனின்றே பல்வித ரோகங்கள் தேகத்தில் உண்டாகின்றன. புகையிலையோடு மட்டுமன்றி, காசக்கட்டியும் சேர்த்து வெற்றிலை பாக்குப்போடுவதினும் கெட்ட குணம் வேறு இல்லை. இதனால் விளையும் தீங்குகள் பல.

வெற்றிலைச் சாற்றை உயிழ்த்த விடம் வழக்கத்தாலேயே சிலர் இக்கெடுதியினின்றும் தற்போது நீங்கியிருக்கின்றார்கள். இங் வழக்கம் வெரு ஆபாசமானதோடு கூட, பலருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடியது: வெற்றிலை மெல்லுவதால், உயிழ்கீர் அதிகப்படுகிறது. காம் உண்ணும் உணவை ஜீரணிக்கக்கூடிய சக்தி உயிழ் தீருக்கு உண்டு. ஆகவே அதனை வெளியே உயிழ்த்த விடுவதால், ஜீரண சக்தி குறைகிறது. இஃதன்றி சுக்ய ரோகத்திடன் கூடிய பல்வித விபாதிகள் இவ்வழக்கத்தால் உண்டாகின்றன. ஏனெனினில், உலர்ந்த எச்சிலிலிருந்து ரோக ஜந்துக்கள் காற்றில் பறந்து செல்லுகின்றன. பிறஜனங்கள் மூச்சு உட்கொள்ளும்போது அவை உடம்பிற் சேருகின்றன. ஆகவே, அவர்கள் கோபுறகிருமிகள். ஷயரோகிகளாயின், அவர்கள் சாவது நிச்சயமே. ஷய ரோகத்தால், அரோகர் மடிக்கிறுக்கின்றனர். ஆகையால், வெற்றிலை போடும் தர்வழக்கத்தால், இவ்வித வியாதியைப் பரவச் செய்வதைவிட மேலான, பாவம் நமக்கு வேறில்லை.

வெற்றிலை மெல்லுவது ஓர் தர்வழக்கமே. கெடித்த பற்களையும் சிலந்த உட்கட்டையும் பார்க்கமனம் உவக்காது. அதிலும் எச்சில் துப்பு வதைக்காண்பது மிக அருவருப்பாய் இருக்கும். துப்பு வதால், சுவர்களும், பாலைகளும் நாசமுறுகின்றன. இவைகளைச் சத்தப்படுத்த வேன்பொருட்டு செலவுச் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. ஆகவே, இவ்வித தர்வழக்கத்தைப் போக்க ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும்.

ரா. சேதுபதி.

இவ் வயிப்பிராயம் “முற்றிலும்” சரிபென யாம் ஒப்பில்லை. இதற்கு மறுப்பு, தக்க ஆதாரத்துடன் எவரேனும் எழுதா தீரார். —பத்திராதிபர்.

விநோதக் கூற்றை.

வேற்றாவிருந்த ஒருவன் வியாதியால் வருத்தம் தன் கண்பனைக் காணச் சென்றான். செல்லும் போதே, “சிகேகேனே கேயஸஸ்திதியில் இருக்கிறான். இரைத்த பேசுவோ சக்தியிராது. மகங்கோ காது செவி டாகி வருவதும் 2 ஆகிறது. என்ன செய்யலாம்? இருந்தாலும், முன்னிலும் அவன் சிறிது நுண்ணுற்றே இருப்பான். ஆதலால் ஒன்று செய்கிறேன். போனவுடன் “உடம்பு இப்பொழுது எப்படி” என்பேன். “முன்னிலும் சிறிது அணுகலம்” என்பான். அதன்மேல் “கல்லவேலை. சந்தோஷம். பத்தியம் என்ன?” என்பேன். “வெறுக்கஞ்சி” என்பான். இக்கிலையில் அவன் வேறு என்ன உண்ணமுடியும்? ஆதலால், “அததான் சரியான ஆகாரம்” என்பேன். கடைசியாக “வைத்தியம் யாரிடம்?” என்பேன். எவன் பெயரைப்பயலுத சொல்லுவான். நான் “அவன் ரொம்பக் கைராசிக்காரன்” என்பேன், என்று இவ்வண்ணம் முடிவு செய்து கொண்டு கண்பனைக்கண்டு சேகமம் விசாரித்தான். விசாரிக்கவும்,

நோயாளி— (பேச அசக்தனும்) ஐயரம் சேற்றிலும் அதிகம்.

சேவிடன்— அப்படியா? சந்தோஷம். ஆகாரம் என்ன?

நோயாளி— (கோபத்துடன்) ஆகாரமா? மண்தான்.

சேவிடன்— அதுவே கல்லது. வைத்தியர் யார்?

நோயாளி— (முன்னிலும் வெருண்டு) எமன்கான். இவன் யாரடா சனியன்?

சேவிடன்— அவன் ரொம்பக் கைராசிக்காரன்.

நோயாளி தன் வருத்தத்தையும் மறந்து, எரிச்சலுடன் அடிக்க எழுந்தான்.

சேவிடன்— ஐயோ! பாவம்! ஜன்னி அதிகரித்துவிட்டது பேரலும்! என்று சீனைத்து விசனத்துடன் தன் வீடு வந்த சேர்த்தான்.

சி. வே. ஸ்ரீ நிவாச ராவ்.

சமாசாரக் கொத்து.

மதுரை மாணவர் சேந்தமிழ்ச்சுவகம்— இதன் 16-ஆவது வருட பூர் த்ரிமணோத்ஸவம் கடைபெற்ற விஷயம் ஏற்கனவே அறிவித்தோம். இனி அவ்வமயம் கடத்த விஷயங்களை இப்பொழுது கருங்கக் கூறவோம். மேச 20உ இரவில், ராவ் சாஸ்திரிய சம்பந்தமுதலியாரது முன்னிலையில், அவரது ‘சாங்கநாடகம்’ கடிக்கப் பெற்றது மருவரிலை திரைமொழி பதாலும், நாடகபாத்திராதிர் சிலர் வேற்றாவிருந்த விட்டதாலும், திரை கிடைப்பது சிரம சாத்தியமாய் விட்டமையாலும், இந்த நாடகம் முன்பு கடிக்கப்பட்டது போல் சிதம்பாக கடிக்கப் பெறவில்லை.

ஸ்ரீ சம்பந்த முதலியாதிர் அக்ரானகத்தின்கீழ், 21உ கூடியமகாசபையில், கடவுள் வாழ்த்தானதும், சாரிய தரிசி சவ்வருடாக் த அறிக்கை வாசித்தனர். பின்பு “நாவிஸ் யாவுமொர் நாடககால” யாரும் விதத்தை ஸ்ரீ. ரா. கந்தாராஜன் விரித்துக் கூறியதும், ஸ்ரீ. ம. கோபாலகிருஷ்ணையாவிடம், “முந்தின் வாலாறு” விவரித்துரைத்தனர். பிறகு தேவார ஜவுடையப் பிள்ளை யவர்களால் புண்ணியபாக்கள் பரடப்பட்டன. இஃதானதும், விவேகோதயத்தின் உப-பத்திராதிபாராயி ஸ்ரீமதி வி. பாலம்மாள் “ஸ்திரீகளின் முன்னேற்றம்” என்ற விஷயம் கன்கு பிரசவ்சி தனர். பின்னர், ஸ்ரீமான் அ. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் இயற்றிய “பீட்டிராது பிரமசரியம்” என்ற நாடகத்தின் பிற்பகுதி, யாவரும் வியக்க முன்னிலை பினும் மிக சேர்த்தியாக, கன்கு கடிக்கப் பெற்றது. அகந்தரம் ஸ்ரீமத்

ப. சம்பந்த முதலியாரவர்கள், சங்கத்தலைவராகிய ஸ்ரீமத் ம. கோபால கிருஷ்ணையர், ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவர், இவர்களது தமிழ்பிமானத் தைபும், அவர்கள் தமிழை ஆதரித்தவரும வித்தையும் வியத்த கூறி, ஜய ரவர்களின் தன்னல மறுப்பு, என் முயற்சி, முதலியவற்றிற்கு மகிழ்ந்து, நாடக பாத்திரர்களின் இயற்கை வனமையைப் புகழ்ந்து, தமக்குத் தமிழிடைத்தள்ள மெய்யன்மை மெய்ப்பாடு தோன்றக்கூட்டி, “இம் மதுரை மாணவர் செத்தமிழ்ச்சங்கமும், அதை நடத்தவோரும், இச்சபையின் வெள்ளி, தங்க, வைர ஜுவிலிக் கோண்டாட்டம் கண்டு களித்து கீழே வாழுமாறு” ஈசனை வேண்டினர்.

பிறகு, சங்கத்தலைவர், அச்சாஸகர்க்கும், தமிழ்பிமானிகட்கும், விஜயம் செய்த பெண் பாலார்க்கும் பிறர்க்கும் ண்றி கூறிய பூமலை குட்டி, மதுரைக் காலேஜ் உதவித் தமிழ்ப்பண்டிதரும், இச் சங்கத் தங்கத்தினரு மான ஸ்ரீ ஸ்ரீ, கனகராஜையரைக் கொண்டு பாமாலையும் குட்டினர். அவர் கூறிய வாழ்த்துப் பாக்கள் வருமாறு—

சும்பத்தம் பிறப்பிடமார் கொண்டருறு முனிவரன்பு கூர்ந்த மேனார் தம்பத்தம் தமைஅகற்றித் தரணி உய வளர்ந்தகலுத் தமிழை, ஸ்ரீன சம்பத்தன் தெய்வீகச் செயலியற்றித் தழைப்பித்தான். சான்ற பம்மல் சம்பத்தம் தமிழ்வளர்க்கும் சம்பத்தம் தனக்குமுள தன்மை காட்டி, தமிழ்வளர்க்கும் மாணவர் செத்தமிழ்ச்சங்கப் பேரவையின் தலைமைபுண்டு “சமழ்புலமைப் பெரியர்பலர் கிருமித்த கழங்கள் காப்போ சினி அயிழ்தவறு வணம் காத்துக் கோபாலகிருஷ்ணாப ஆன்றோ னும்வில் [ர் உயிழ்ப்பைப்பூண் அணி ‘உகர்பாண்டிய’ பரிணடித்துவாயும் ஒங்கச்செய்தா “இன்னவர்கள் வளர்த்தனித்த எத்தமிழ்த்தாய்த் தெய்வமொழி எக்காலத் மன்னியபல் பிரமுதரின் மனஉறதிக் கேற்றவணம் வளயிக் கோய்கி[தும் கன்னலங்கள் புரிச” என கவின்நன்ன. அன் னவன்வாழி! கல்லோர் பல் தன்னிய இக்கரவாழி! தமிழ்வாழி! ஜார்ஜிறைவன் தலங்கிவாழி! லோர்

இவ்வாழ்த்துக் கூறப்பட்டதும், இச்சங்கத்தின் 16 ஆவது வருஷ பூர்த்தி மலேராத்ஸவம் குறிநூல்திலேனும் நெல்லையிலேனும் கொண்டாடு வதற்குத் தாம் சகல சௌகரியங்களும் செய்து கொடுப்பதாகவும், அங்க ணம் செய்ய இச் சங்கத்தார் இணங்கவேண்டு மென்றும், திருநெல்வேலி மகாஜனங்களின் பிரதிநிதியாக, ‘பாண்டிய தேசன்’ உப-பத்திராதிபராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணராவ் அறிவிக்கவும், இவ்வேண்டுகோள் ஷை பத்திரிகை யின்அதிபரும், நெல்லையாடியமாகிய ஸ்ரீ சிதம்பரப் புள்ளைவனநாத முதல் யாராலும், ஷை பூர் தீ. சோ. காந்திமதி நாத பிள்ளை பி. ஏ. யாஜும் ஆமோதிக்கப்பட்டுச் சபையோரால் அங்கீகரிக்கப் பட்டது.

22 உயன்று சங்கத் தலைவராகிய ஸ்ரீமத் ம. கோபாலகிருஷ்ணையரின் அச்சாஸகத்தின் கீழ், நா. கனகராஜையர் “மாணவர் கடமை” யையும், ஸ்ரீ மீ. சு. இராமநாதையர், “திருக்குறட்சிறப்பை”யும், ஸ்ரீ ரா. சுந்தர ராஜையங்கார், ஸ்ரீ ஏ. ஆர். ஸ்ரீ சிவாசமுதலியாரளமுதிய “சடிகாரங்கற்பிக் தும் நீதி” கணையும், கே. வேங்கடாமையர், “குறிந்தகாலம் தவறுமை” யையும், பற்றி கண்டு பிரசங்கித்தனர். பிறகு அச்சாஸகரது “தேசாபி மாணம்” பற்றிய பிரசங்கத்துடன் சபை கலைத்தது.

23 உயன்று, சில அபிமானிகளால் இச்சங்கத்தார்க்குத் திருப்பரங் குன்றத்தில் ஓர் கல் வீருத்தனிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றாமாலை, அன்னக்குழி மண்டபத்தில் சங்கத்தலைவரின் அக்ராஸத்தின் கீழ்க் கூடிய மகாசபையில் ஸ்ரீ ப. ரா. ஜயாசாமி ஐயர் பி. ஏ. "சிவக சிந்தாமணி" யைப்பற்றி ஒர் பிரசங்கம் செய்ததும், தேவாச ஜூவுடையப்பரீஸ்னை அவர்கள், "குணையாந்தடி மாற றயனார் சரித்திர" த்தையும், ஸ்ரீகாந்தியதி நாந்பிஸ்னை பி. ஏ "உண்மை வறிவு" எனபதை யும் பற்றிப் பேசவும், அக்ராஸநர் பிரசங்கங்கள் யாவின்னுக்கும் முடிவுரை கூறினர். அநந்தரம் அரசாக்கும் எணையோருக்கும் கூறப்பட்ட மங்கல வாழ்த்துடன் சபை இனிது நிறைவேறியது.

சென்னை ஹைகோர்ட்டு வக்கீலும், பாடசாலைகளின் பரிசோதகராயிருந்து பிரகயாதி பெற்ற பம்மல் விஜய ரங்க முதலியாருக்கு "இவன் தந்தை என் கோற்றான் கொல்!" என யாரும் வியந்து கூறத்தோன்றிய தோன்றலும், "சகுணவிலாச சபையின் சிரோ ரத்நமுமான ப. சம்பந்தம் முதலியார் பி. ஏ. பி. எல்.லுக்கு "ராவ் ஸாகிப்" பட்டம் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்கின்றேம். இதனை முதத்தமிழில் ஒன்றாகிய நாடகத் தமிழ்க்கே கிடைத்த பெருமையாகப் பாராட்டுகின்றேம்.

அமெரிக்காவில், ஸ்பென்ஸர் கௌண்டி என்னும் மாகாணவாசியான மிஸிஸ் டீரூி என்பவன் 1914ஆம் மேல் 5 குழந்தைகளையும், 1915ஆம் நவம்பர் 5ல், 4 குழந்தைகளையும் ஆக 9 குழந்தைகளை 18 மாதத்திற்குள் பெற்றன வென்றும், அவளுக்கு வயது இப்பொழுது 30 எனறும், இவ் 9ல் இரண்டு இறந்தன போகீ உயிருடன் இருக்கின்றன என்றும், இவ்வே மும் ஆண் குழந்தைகள் என்றும், அமெரிக்காவில் வெளியாகும் "பென்ஸில் வேனியா மருத்துவப்பத்திரிகை" கூறுகிறது. இது கவிகால விந்தைகளில் ஒன்றன்றோ?

"ஞானபாகு" லுக்கு 1000 ரூ ஜாமீன் கட்டவேண்டு மெனத் தாம் செய்த உத்திரவை புனர் ஆலோசனையின் பேரில் சென்னைப் பிரவரிடென்ஷி மாஜிஸ்ட்ரேட் 'ரதது' செய்ததறிந்து மகிழ்கிறோம்.

நமது சக்ரவர்த்தியின் ஜன்மதின னன் கொடையாகப் பிக்கனீர் மகாராஜா உற வக்ஷாபாய் புத்த நிதிக்கு அளித்திருக்கின்றார்.

தூற்றுக்குடிச "சிவநேகர்க்கேல்வரி சபை" யின் காண்காவது ஆண்டு நிறைவு விழா, மேல் 13ல் 14ல் களில், மகிபாலன் பட்டி மகாலிதவானும், வடமொழி தென்மொழி வல்லுநருமான ஸ்ரீ மு. கதிரேச ச செட்டியாரது அக்ராஸத்தின் கீழ் னக்கு கொண்டாடப்பட்டது. அறிவிற்திறந்த வித்வான்கள் பலரது அரிய பிரசங்கங்கள் நடைபெற்றமை அறித்தோம்.

பாணந்துறையைச் சேர்ந்த ஜெரிமையாடயாஸ் தம்மாள்வாகன் இலங்கையில் புத்தபெண்கள் கல்லூரி ஒன்று ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு வட்ச ரூபாய் னன் கொடையளித்துள்ளார்கள்.

—பத்திரோதிபர்

புத்தக மதிப்புரை.

ஸ்ரீ விவேகானந்த ஸ்வாமிகளின் கடிதம்.— ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணபரம
 தரமஸ் தேவரின் பிரதம சீடரும், ஆமெரிக்கா முதலிய இடங்களில் இந்து
 மதத்தை நிலை நாட்டிய தவராஜ சிவசமெனத் தக்கோரால் புகழப்படுப
 வருமான ஸ்ரீ மத் விவேகானந்த ஸ்வாமிகள். ஆமெரிக்காவிற்கு கடைய "ரீவ
 சீமய மகர் ஸைப்" க்கு தாம் செல்லும் போது, இடையில் தங்கிய பல
 ஊர்களிலிருந்தும், ஆமெரிக்காவிலிருந்தும், இந்தியாவில் உள்ள தமது
 சிஷ்யர்களுக்கும் கண்பர்களுக்கும் அப்போதைக்கப்போது எழுதிவந்த
 கடிதத் தொகுதிகளின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்படங்கிய ஓர் அரிய தூலா
 ரும். இதனை மொழி பெயர்த்துத் தம் குறிப்பும் சோத்து வெளியிட்டித்
 தமிழகத்தைக் கட்டப்படுத்தி புள்ளோர் ஞாபகாநுப்" பத்திராதிபரும்,
 தேச சன்மையில் சவலையும் கருதலும் கொண்டருமானிய ஸ்ரீ சுப்பிர
 மணிய சிவமே. டி.ம்.பி 18ல், 10½ பக்கவைகள் கொண்ட இவ்வரியதூல் ஸ்ரீ
 மத்விவேகானந்த ஸ்வாமிகளின் அழகிய திருவுருப்படமும் கொண்டு துவங்
 குவதாகும். இதனில் உள்ள கடிதங்கள், கேவலம் பொழுது போக்கி
 னியித்தம் எழுதப்பட்ட கேசும் கடிதமாக இராமல், நாம் பார்த்தே இராத
 னானு தேசத்தாரது பூர்வசரித்திரம், குணசீசயம், ஜீவஜோபாயமுறை,
 மதக் கொள்கை முதலிய விசேஷங்கள் கொண்டனவாகும். அன்றியும்
 ஜீவகாருண்யம், சநோதரத்துவம் தேசாபிமானம், மதாபிமானம் முதலிய
 வற்றைத் தீவிரமாக உதிககச் செய்பவைகளாகவும் இவை இருக்கின்றன.
 இதில் நிரதகாஊண்யமரய பொய்யர் புகளும் புன் மொழியைக் கண்டித்து
 எழுதப் பட்டுள்ளவை, உண்மையே விரும்பும் உத்தமர்கள் படித்து உவக்கத்
 தக்கன. ஸ்வாமிகளின் ஜீவிய சரித்திரசு கருக்கமும் வெரு அழகாக இந்
 தூலில் முதற்சண் கூறப்பட்டுள்ளது. இனிய எளிய தமிழ்நடையிலமொழி
 பெயரக்கப்பட்டு, காதிதப்பஞ்சயிக்க இக்காலத்தில் பனபனப்பான ஸல்ல
 காதித்தில் அச்சாகி, அழகிய கட்டிடத்துடன் வெளிவந்துள்ள இவ்வரிய
 தூல் நாலே அணுவிற்குக் கொடுபடுவது, 'லோகோபகாரம் பொருட்டே
 இது வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது' என்பதை இனிது விளக்கும். ஸ்வாமி
 களிட்டுத்தில் உண்மைப் பத்தியுள்ளவர்கள் இந் தூலின் 1000-க்கணக்கான
 பிரதிகளை விலக்கு வாங்கி இனமாக அவை வாலகச சக்தியற்றார்க்கு விசி
 யேகம் செய்தால் எவ்வளவோ புண்ணியமும் கண்யமும் உண்டு. இம்முதற்
 பாகம் போல ஸ்வாமிகளின் பிரதகடிதங்கள் அடங்கிய பாகங்களும் வெளி
 வந்து பல்வோர்க்கும் பயனற்ற இறைவன் திருவருள் புரிவாராக.

பெற்றேரும் பிள்ளைகளும்.—இது கமது பத்திரிகையில் வெளியா
 மாது "விவேகசத்திரிகா" எழுதிய முடிக்கொண்டான் பண்டிதர், ஸ்ரீ எம்.
 எம். நாராயணசாமிஐயர் எழுதியது. இச்சிறு வியாச தூல் மாணவார்க்கும்,
 மற்றோர்க்கும் இனிது விளக்குமாத் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.
 பெற்றோர் கடமையும் புதல்வர்க்கடமையும் இதற் கருங்கக கூறப்பட்டுள்
 னன. விவே அணு ஒன்றே. வேண்டியோர் ஆசகியோரிடமிருந்து பெறுக.

தமிழ்நாவலர் சரிதை.—இது கோயமுத்தூர் ஸ்ரீ வலி. கே. நாராயண
 சாமிமுதலியாரவர்கள் பதிப்பித்தது. சேலம் குகைவாசியும் மதுரைத்
 தமிழ்ச் சங்கத் தங்கத்தினருமான ஸ்ரீ சாதி தில்லை நடேச செட்டியார்துவ
 ர்களால் பரிசோதிகப்பட்டது. செந்தமிழிலும், பிரதால்சளிதும் வெளி
 வந்துள்ள விஷயங்களுடன் வேறுசில விஷயங்களும் இதில் வெளிவந்
 துள்ளன. இத்தகையதூல் தமிழ்மக்கள் யாவராலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்
 கப்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. விலக்கு எட்டு. வேண்டுவோர் அதனைப்
 பதிப்பித்தோரிடமிருந்து பெறுக.

விவேகோதய அறிவிப்பு.

வி. பி. யில் பத்திரிகை அனுப்புமாறு கமக்கு எழுதும் சிலரிடமிருந்து, கையிற் பணமில்லாமையாலோ, தபாற்காரர்களது வீண் அலைச்சலாலோ, வி. பி. கள் திரும்பிவந்துவிட்டன இதுதான் பிரதி வி. பி. க்கும் 2 அணுவட்டமாகும் விஷயம் அவாகட்கறிவித்தோம். சிலர் தபாற் காரர்பேரிற் பழிசுமத்தி, இந்த 2 அணுவையும் சேர்த்து மணியார்டர் செய்து, பத்திரிகை பெற்றனர். மெளனஞ்சாதிக்கும் சிலரும் இம்மாதிரி செய்து எம் மதிப்பிற்கும் கன்றிக்கும் பாத்திர சாவாசாக. நிற்க.

வி. பி. யில் நாம் அனுப்பினாலும், மணியாடர்மூலம் அடங்கல் அனுப்பினாலும், பத்திரிகைக் கிரயமும் தபாற் கூலியாகிய ஒரு அணுவும் சந்தாதார்களாகச் சேருவோர்தே ஆகும். வி. பி. மூலம் பெறுவதிலும், மணியாடர் அனுப்பிப் பத்திரிகை பெறுவதில் தான், சந்தாதார்க்கு நலமுண்டு. அகாலசியமாகக் காலணு அகாலணு செவ்வழித்தக கடிதம் எழுதவேண்டாம் அன்றோ? அன்றியும் வி. பி. யனுப்புங்கால், பத்திரிகையின் மேற்புறம், தபால் முத்திரைகள், பல்வகை மைகள், எழுத்துக்கள் முதலியவற்றால் கேடுறு திருக்கும். எமக்கும் இங்ஙனம் செய்வதால் நலமுண்டு: விதியில்லாத வீணர்களால் வீண்கூடம் ஏற்பட இடமீராது.

மாதிரிப் பத்திரிகை வேண்டவர் இரண்டணுவட்டம்பு அனுப்பினாலொழிய அனுப்பப்படமாட்டாது. அவர்கள் சந்தாதாரகிவிடின இந்த 2-அணுவையும் சந்தாவில் சூறாத்து அனுப்பினால் போதும்.

எம்மிடமிருந்து எவ்விஷயமாயினும் அறிய விரும்புவோர் ரிட்டுகார்டு அல்லது லேபிள்கள் அனுப்பினால் தான் பதில் பெறவர்.

கம் பத்திரிகைக்கு ஏஜெண்டுகள் தேவை.

—பத்திராதிபர்.

இலாம்! இலாம்!!

உங்களுக்கு நாவல்களில் பிரியமா?

இல்லையேல்

தபால் சார்ஜுக்கு

அரையணுவட்டம்புடன்

உங்கள் விலாசத்தைத் தெரிவியுங்கள்.

எங்களால் பிரிகரித்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட

ம் ருணலினி

என்னும் ஓர் இனியதமிழ் நாவல்

இலாமாக அனுப்பப்படும்.

தாமதிக்காமல் இன்றைக்கே எழுதுங்கள். சொற்பப் பிரதிகளே அச்சிட்டமையால் முந்தியவர்களுக்கு மாத்திரமேதான் கிடைக்கும்.

மானேஜர்,

இந்தியன் அட்வர்டைஸர், புதுவை.

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயருந்த
 டி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றியவை.

தமிழ்மொழிவரலாறு—(கால்கோ)	2—0—0
நபாவதி அல்லது காணாமப் போன் மகள்	1—0—0
கலாவதி ஒர் புதிய தமிழ் நாடகம்.	1—8—0
நாடகவியல் (ஒர் நாடகத் தமிழிலக்கண தூல்.)	0—8—0
தனிப்பாசுரத் தொகை. (முதற்பகுதி)	0—4—0
(ஜி. யு. போப் ஐயரவர்களால் ஆங்கில பாஷையிற்செய்) யுனாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது;கலிகோ பயிண்டு }	1—0—0
பாவலர் விருந்து (செய்யுள் தூல்கள் கொத்து)	0—8—0
ஹை காலிகோ	1—0—0
மதிலானன்(புதுவதுபுனைந்ததோர் செந்தமிழ்க்கதை)	0—8—0
ஹை (துணியட்டையிட்டது.)	0—12—0
மான விஜயம் (செய்யுள் நாடகம்.)	0—8—0
ஸ்ரீமணிய சிவஞர் சரித்திரம்.	0—2—0
மதுவாமாலை (ஸ்ரீஸபாபதி முதலியாரவர்கள் இயற்றியது)	0—1—6

வேண்டுவோர் மதுரையிலிருக்கும் 'விவேகோதயம் ஆபீஸ்'க்கேனும்
 ஹல்லது, 'எஸ். நடராஜையர், 735 நிர. வீடு, காக்காட் தோப்புத் தெரு,
 'துரை' என்ற விலாசத்திற்கேனும் எழுதிப் பெறுக.

ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் நூல்கள்.

மனம்போல வாழ்வு:—இஃது இம்மை மறமை இன்பங்களை அடை
 ந்துரிய செற்களைத் தெளிவாகக் கூறும் அரிய தூல். இது முற்றிலும்
 இருத்தப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பு.

மெய்யறிவு:—அறமும் பொருளும் இன்பமும் வீடும் அவற்றைச்
 செய்யும் வழிகளும் பல உபமானங்களோடு மிகச் சுருக்கமாகவும் வினக்க
 ளாகவும் கூறப்பட்டுள். இது நீதிநூல்களின் காரணமெனத் தக்கது.

அகமே புறம்:—இக்கதிலும் பரத்திலும் மேலான நிலைகளை அடை
 ந்துரிய மார்க்கங்களை வரிசைப்படுத்தி இனிமையாகக் கூறும் ஒரு
 மத்த தூல். இதனை ஒவ்வொருவரும் கற்றல் இன்றியமையாதது.

வலிமைந்த மாரீக்கம்:—இதில் எளிய நிலைமையை எய்தியுள்ளோர்
 லிய நிலைமையை எய்துதற்குரிய வழிகள் விரிவாகவும் தெளிவாகவும்
 ராவரும் கைக் கொள்ளத் தக்க விதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இது விரை
 ில் வெளிவரும்.

ஒவ்வொன்றின் விடையும் அணு எட்டு. வேண்டுவோர் அடியிற்கண்ட
 லிலாசத்திற்கு எழுதிப் பெறுக.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள்,
 சோம்பூர், சென்னை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாஸம் பிரஸ், திருமங்கலம்.